

Els Jocs Olímpics de Nora Cornell

No s'arriba amb vint anys a uns Jocs, sí, per molt que familiarment hi hagi els recursos per haver viscut a Hawaii i per dedicar-se al surf des de ben jove, si al darrere no hi ha moltes hores de treball i nombrosos sacrificis. Si amb setze anys, tot i ser bona estudiant, no deixes l'escola per fer un batxillerat a distància i passar-te els hiverns competint lluny de casa. I, tot, en un esport que ni et convertirà en milionària, ni et permetrà deixar d'estudiar o no haver de treballar en un futur (Cornell fa ADE i Dret a distància). Ni tan sols farà que es parli gaire de tu quan vas a uns Jocs Olímpics. A qualsevol racó de Catalunya, tret que un visqui aïllat, sense connexió a internet o faci un esforç per amagar-se de tot el que pugui semblar un diari, una televisió o una ràdio, a tothom li ha arribat que Joan Laporta vol tornar a ser president d'un Barça on estan emprenyats perquè creuen que l'àrbitre els va perjudicar al camp del Girona. No saber això és gairebé impossible; saber que Nora Cornell va acabar dinovena en els seus primers Jocs Olímpics, molt i molt més complicat. Si no fas l'esforç de voler-ho saber. És cert, diran que tot canvia quan un dinovè lloc es converteix en una medalla olímpica. I, per això, amb tot el mereixement, avui es llegeix i se sent molt el nom d'Oriol Cardona. Quan es guanya, tots els esports són molt importants. Quan no, sempre queda discutir si a Koundé li van fer falta a Montilivi.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/02/20/els-jocs-olimpics-nora-cornell-127046713.html>